

for Opholdet paa Alderdomshjemmet, dog bliver et passende Beløb tilbage, saa den paagældende formuebesiddende Aldersrentenyder bliver i Stand til at afholde de Smaa-udgifter, som hans daglige Liv medfører. Om det nu er de rigtige Tal, man her har nævnt, 240, 180 og 120 Kr. og det dobbelte for Ægtepar, derom kan der naturligvis diskuteres, men det er et Spørgsmaal, som jeg er i høj Grad rede til at forhandle med det høje Ting om.

Jeg gør endvidere opmærksom paa et andet Forhold, som følger af den Ændring, der er sket her med Hensyn til Satserne, et Forhold, som meget let kan ordnes administrativt, men som der dog kan være Anledning til at drøfte med Rigsdagen, nemlig dette, at man, naar et Ægtepar er formuebesiddende, men kun den ene af Ægtefællerne har Ret til Aldersrente, hidtil har sat den paagældendes Formueandel til Halvdelen af den samlede Formue. Naar dette har kunnet gennemføres uden at berede særlig store Vanskeligheder — selv om jeg maa erkende, at Vanskeligheder nu og da er indtraadt —, skyldes det, at Ydelserne til de enligt stillede hidtil har ligget nær ved Halvdelen af den Ydelse, som Ægtepar har faaet. Naar man nu hæver den enligt stillede Aldersrente til gennemsnitlig to Trediedele af et Ægtepars, vil der imidlertid, hvis man stadig følger den administrativt fastsatte Regel kun at regne med Ægteparrets halve Formue ved Behandlingen af den enkelte Ægtefælles Aldersrenteandragende, kunne opstaa det ejendommelige Forhold, at et Ægtepar faar Aldersrente, saa længe kun den ene af dem er aldersrenteberettiget, men paa Grund af Formuens Størrelse ikke kan faa det, efter at begge Ægtefæller har naaet den Alder, der berettiger til Aldersrente. Det er et Forhold, som maa tages under Overvejelse. Det kan meget vel ordnes administrativt og uden større Vanskelighed, idet man holder fast ved den hidtidige Fremgangsmaade, men sikrer sig mod, at der gives Aldersrente til en Ægtefælle, dersom Formuen har en saadan Størrelse, at begge Ægtefæller ikke senere vil kunne opnaa Aldersrente. Det kan, som sagt, meget vel ordnes administrativt, men det kan jo ogsaa ordnes i Loven paa Grundlag af de Erfaringer, man har indvundet. Det er ikke sket i det høje Folketing, men jeg er naturligvis rede til Forhandling med det høje Landsting ogsaa om denne Sag.

I den gældende Lov er der jo afsat et Beløb paa 1 Mill. Kr. aarlig til Fordeling mellem saadanne Kommuner, som særlig blev økonomisk bebyrdet ved Overgangen

til Aldersrenteloven, fordi deres Udgifter til Aldersrenten blev væsentligt større end den Udgift, de hidtil havde haft til Alderdomsunderstøttelse. Man nærede i den høje Rigsdag en Formodning om, at en saadan Bevilling ved Aldersrentelovens Gennemførelse var højst fornøden, fordi man gik ud fra, at der var et betydeligt Antal Kommuner, som havde været lidet rundhaandede med Tildelingen af Alderdomsunderstøttelse, og for hvilke Overgangen til Aldersrenten derfor maatte antages at ville foranledige en væsentlig forhøjet Udgift. Det har imidlertid vist sig slet ikke at være Tilfældet. Denne Bevilling, som var 1½ Mill. Kr. aarlig i de tre første Aar og senere, altsaa ogsaa nu for Tiden, er 1 Mill. Kr. om Aaret, har man ikke kunnet anvende; man har til dette Formaal ikke faaet Brug for mere end 400 000—500 000 Kr. om Aaret til Fordeling mellem Kommunerne, og jeg nærer ikke Tvivl om, at man med den aftagende Forskelshjælp, selv om Loven ikke ændredes, vilde kunne nøjes med et væsentlig mindre Beløb i Fremtiden. Det foreslaas derfor i § 17, at der til Fremme af dette Formaal bevilges et Beløb for Finansaarene 1927—28 og 1928—29 af 350 000 Kr. aarlig i Stedet for det hidtil til Raadighed stillede Beløb af 1 Mill. Kr., og jeg tvivler ikke om, at disse 350 000 Kr. vil vise sig tilstrækkelige.

Hvis man tænkte sig Lovforslaget, som det her foreligger, anvendt i Finansaaaret 1926—27, vilde Udgiften være blevet ca. 57 Mill. Kr., medens Udgiften i Henhold til den gældende Aldersrentelov har været 66½ Mill. Kr. Lovforslaget vilde altsaa i Sammenligning med den gældende Lov i forrige Finansaar have medført en Besparelse paa ca. 9½ Mill. Kr. Man tør vel regne med, at der siden da paa Grund af Dyrtidstillæggets Fald og Faldet i Forskelløstøtten er sket en Nedgang i Aldersrenteudgiften for indeværende Finansaar med saadant noget som 2—2½ Mill. Kr. regnet for et helt Aar, saaledes at den gældende Lov vilde medføre en Udgift paa mellem 64 og 65 Mill. Kr., og den Besparelse, som opnaas ved Gennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag, bliver da ca. 7½ Mill. Kr. aarlig, et Beløb, som fordeles paa Stat og Kommune, saaledes at Staten sparer lidt over, Kommunerne lidt under Halvdelen. Med andre Ord, den samlede Besparelse bliver ca. 12 pCt. sammenlignet med de Ydelser, som den gældende Lov giver. Naar man nu erindrer, at denne gennemførtes paa et Tidspunkt, da Kronen laa 30—40 pCt. under dens nuværende Værdi, maa det siges, at Købekraften af den Ydelse, som Alders-